

ရွှေပဒေသာစာပေ

ကြယ်စင်မှူးဝေ

ချစ်ခြင်းဖွဲ့စာပေ

(အချစ်လုံးချင်းဝတ္ထု)

ကောင်းကင်မှာ သာတဲ့ လဟာ
ဝါးလုံးလေးထဲမှာ မွေးရီလင်းလက်နိုင်ပါ့မလား။
နေမြင့်လေ အရူးရင့်လေ
အချစ်ဆိုတာ
အဆိပ်ပြည့်ဝိုင်ချိုတစ်ခွက်ပါလေ။

ရွှေပိုးအိမ်

မွေးရာပါ အတောင်ပုံတစ်စုံနဲ့
ငါပျံသန်းမယ်။
ငါ့သံသရာတစ်လျှောက်လုံး
မီးဟု နံးဟု နံးတောက်ပေါ့။
ငါက ဖီးနစ်ငှက်လို
တဖြည့်ဖြည့်ရှင်သန်ထမြောက်ချင်။

နိုင်သက္ကရာဇ်

အခန်း (၁)

စာရေးဆရာဆိုတာ ဘယ်လိုပုံစံမျိုးလဲ။

မြင်ဖူးသမျှတော့ သူများ ထက်ထူးတဲ့ သူတွေချည်းပါပဲ။

ကဗျာဆရာတွေဆို ပိုဆိုးသေး။

သူတို့ ပုံရိပ်တွေကို အပြင်မှာ မမြင်ဖူးပေမယ့် မဂ္ဂဇင်း စာမျက်နှာပေါ်မှာ ၊ ဂျာနယ်တွေမှာ မမြင်ဖူးပါသည် ။ နောက် သူတို့ ရေး ဖွဲ့သည့်ကဗျာတွေရဲ့ ပုံရိပ်တွေထဲမှာ ။

ဆံပင်ရှည်ရှည်၊ မျက်မှန်ကြီးနဲ့ ညှဉ်းသိုးသိုး ဖိုသီဖတ်သီ။ အဲ ... ဆ ရာမောင်စိန်ဝင်း ငယ်ငယ်ကလို၊ ဆရာငြိမ်းကျော်၊ အကြည်တော်တို့ ၊ လင်းသိုက်ညွန့်တို့လိုကတော့လည်း မဆိုးပါဘူး။ စတိုင်လ်ကျကျ၊ စမတ် ကျကျ၊ ပဲများများ နှင့်။

သူများ ထက်ထူး၊ ပုံမှန်ထက်တော့ထူးတာပဲ။

ရွှေပိုးအိမ်ဆိုတဲ့ သူမကရော။

မိန်းကလေးတစ်ရာမှာ ကဗျာရူး၊ စာရူးတစ်ယောက်ပါကြေးဆို အဲသ ည် ၁% ထဲ ရွှေပိုးအိမ် ကို ထည့်ကြပေတော့။

သူမသည် ငယ်ငယ်ကတည်းက စာဖတ်သည် ။ စာမျိုးစုံ ဖတ်နိုင်လာ ပေမယ့် ပိုးကမရပ်၊ ဖတ်တာများ တော့ ရေးကြည့်ချင်လာသည် ။

နောက် တက္ကသိုလ်စရောက်ကတည်းက အရူးပိုးထလိုက်တာ အခု ကျောင်းပြီးချိန်ကျတော့ သည် ရန်ကုန်မှာ ပဲ သောင်တင်ရင်း အလုပ်တစ်ခုရှိနေဆဲပါ။

ကံကကောင်းချင်တော့ သူမရဲ့ ကဗျာလေးများ လည်း မဂ္ဂဇင်းစာမျှ က်နှာထက်မှာ တစ်ပုဒ်စ နှစ်ပုဒ်စ ပါ လာလေသောအခါ -

သူငယ်ချင်းများ ပြောသလို -

နတ်ရူးဘုံမြောက်၊ ချေးခြောက်ကောက်စားတဲ့ ၊ ပျစ်ပျစ်နှစ်နှစ် ပြောရက်လိုက်ကြတာလေ။

အဲ ... ရွှေပိုးအိမ်ဟာ ကိုယ်တိုင် စာရူး၊ ကဗျာရူး ဖြစ်ပေမယ့် စာပေလောကအတွင်းသို့ တိုးဝင်နေမိပေမယ့် -

စာရေးဆရာ၊ ကဗျာဆရာတွေကို အလိုလိုရှိန်မိ၊ ကြောက်မိပါသည် ။ ဒါဟာပဲ ရွှေပိုးအိမ်ရဲ့ စိတ္တဇပေါ့။

ကွယ်ရာမှ ငေးပြီးတော့သာ မှတ်မိအောင်ကြည့်ထားမြဲ။ အခြားသော ကဗျာဆရာ၊ စာရေး ဆရာမလေးများ ၊ စာနယ်ဇင်းမလေးများ လိုသွက်လက်ထက်မြက်ဖို့ ဝေးစွ။

တစ်ကိုယ်တည်း ငေးချင်ငေး၊ ငေါင်ချင်ငေါင်၊ လုပ်ချင်တာလုပ်နေရရင် ကျေနပ်နေသူ။

သူမက ကိုယ့်ကမ္ဘာကျဉ်းကျဉ်းလေးမှာ ပဲ ပျော်မွေ့လိုသူ။

မိဘက ငွေကြေးတတ်နိုင်တာထက် အဘွားရဲ့ မောင် အဘိုးလေးက သူမတစ်ယောက်တည်း ကိုကွက်ပြီး အမွေပေးထားသည့်အတွက် ဘတ်ဂျက်က လုံးဝ ပူစရာမလို။

လူငယ်မို့ အလုပ်တစ်ခုခုတော့ လုပ်မှာ ပေါ့နော်။ သို့သော် လောလောဆယ် အနေအထားအရ ရွှေပိုးအိမ်ဟာ အငြိမ်းစား။ အဲ ... ကျောင်းပြီးလို့ အနားယူရင်း အလုပ်ရှာနေချိန်။

ထိုအချိန်လေးအကျိုးရှိအောင် သူမ စာတွေဖတ်လိုက်၊ ကဗျာတွေရေးလိုက်။ လောကရဲ့ နေပျော်စရာအကောင်းဆုံး ကာလလေးပါပဲ။

သည် လိုအနေအထားမှာ သူမတို့ အဆောင်က မမကြီး ထားသက်ဝေက မနက်က သူမကို သတင်းပေးလာခဲ့သည် မှာ -

“ဟဲ့ ... စာတိုငည့်၊ ဒီညနေ ငါ့ဆီ ငါ့မောင်ဝမ်းကွဲ စာရေးဆရာ လာမယ်”

“ဟင် ... မမသက်ဝေမှာ မောင် စာရေးဆရာ ရှိတယ် ... ဟုတ်လား၊ တစ်ခါမှ လည်း မပြောဖူးဘူး”

“ဪ ... နင် ဒီအဆောင်ရောက်တာရော ဘယ်နှစ်ရက် ရှိသေးလို့လဲ”

“ဘယ်သူလဲဟင်၊ သူက ဘာတွေရေးတာလဲ”

“အစုံရေးတယ်။ ဝတ္ထုတို၊ ဆောင်းပါး၊ ကဗျာ”

“အို ... တော်လိုက်တာနော်။ မဂ္ဂဇင်းတွေ၊ ဂျာနယ်တွေမှာ ရေးတာလား။ ရွှေပိုးအိမ်တို့ ဖြင့် ခုမှ ကဗျာလေး (၃) ပုဒ်လား ပါဖူးသေး”

“ဪ ... သူက စာရေးသက်ကြာပြီလေ။ နင် ကြားဖူးမှာ ပါ။ နိုင်သက္ကရာဇ်တဲ့ ”

“ဪ ... ဖတ်ဖူးတာပေါ့။ သူ့ဆောင်းပါးတွေ သတင်းစာမှာ လည်း ပါတယ်လေ။ ခရီးသွား ဆောင်းပါးတွေရော၊ ယဉ်ကျေးမှုတွေ၊ ကျောက်စာတွေရော ရေးတာ”

“ဟုတ်တယ်၊ သူက ဆောင်းပါး ပိုပြီးရေးဖြစ်တယ်။ ကဗျာတို့ ၊ ဝတ္ထုတို့ ကတော့ နည်းနည်းပါးပါးပါ။ နင်ကလည်း ကဗျာရူး၊ စာရူးဆိုတော့ ငါက မိတ်ဆက်ပေးမလို့ ပါ”

“သူက ဆရာကြီးဆိုတော့ ရွှေပိုးအိမ်ကို အရေးလုပ်ပြီး ခေါ်ချင်ပါ့မလား မမသက်ဝေရယ်။ သူက ခုမှ တစ်ခါပဲလာတာလားဟင်။ ဒီအဆောင်ထဲက မိန်းကလေးတွေကိုရော မိတ်ဆက်ပေးပြီးပြီ လားဟင်။ သူ့ကို အကုန်လုံးခင်ကြမှာ ပဲနော်”

ရွှေပိုးအိမ် ပူပူပင်ပင်၊ စိုးစိုးရွံ့ရွံ့တွေ ဖြစ်နေလျှင် ထားသက်ဝေ ရယ်
မောရင်း -

“အမယ်လေးဟဲ့ ရွှေပိုးအိမ်ရယ် ... ငါ့မောင်က စာရေးဆရာဆိုပေမ
ယ့် အကြည်တော်တို့လို လက်ဖျားငွေသီးနေတဲ့ ဘတ်ဆဲလား စာရေးဆ
ရာမှ မဟုတ်တာ။ ပညာရပ်တွေပဲ စောက်ချရေးနေ တာလေ။ ခေတ်မ
စားဘူးပေါ့ဟာ။ ခုခေတ် ကောင်မလေးတွေက တိုက်တွေ၊ ကားတွေ၊ သ
စ္စာခန့်တွေ လောက်ပဲ အထင်ကြီးကြတာ။ ဘယ်သူမှ သည် သည်းလှုပ်မ
နေဘူး။ နင်တစ်ယောက်တည်းသာ စာရေးဆရာနဲ့ တွေ့ရမှာ ကို ရွှေထု
ပ်ကောက်ရသလိုမျိုး ဝမ်းသာနေတာ”

“ဪ”

လူတိုင်းဟာ ကိုယ့်လိုမဟုတ်ပါလားဆိုသည့် အသိနှင့် ရွှေပိုးအိမ် ငြိ
မ်သွားရသည် ။

လူဆိုတာ တန်ဖိုးထားမှုစံချင်းတော့ ဘယ်တူမလဲလေ။ အချို့သော
မိန်းကလေးများက တိုက်တွေ၊ ကားတွေ၊ စိန်ရွှေရတနာတွေကို ပိုပြီး တ
န်ဖိုးထားမှာ ပေမယ့် -

ရွှေပိုးအိမ်ကတော့ စာရေးဆရာ၊ ကဗျာဆရာဆိုတာတွေကို ပိုပြီး
လေးစား၊ အားကျမိပါသည် ။

“ကဲ ... ညနေကျ ရေမိုးချိုးပြီး အလှဆုံးလေး ပြင်ထား။ တစ်ခုတော့
သတိပေးပါရစေနော်။ ငါ့မောင်လေးကို အသည်းတွေ၊ အူတွေတော့ နု
တ်မစားလိုက်ပါနဲ့ လို့ ”

“ဟာ ... မမသက်ဝေကလည်း ဗျာ။ ရွှေပိုးအိမ်က ပပဝတီလောက်
လည်း လှမနေပါဘူး။ ပြီးတော့ ရွှေပိုးအိမ်က သူ့ကို ရိုးရိုးသားသားပဲ

လေးစားမိ၊ ခင်မင်၊ အထင်ကြီးမိတာပါ”

“အေးဟေ့ ... မောင်ပိုင်ရှင်ဆိုတော့လည်း ကြိုကြိုတင်တင် ပူရတယ်”

“စိတ်ချပါ မမရယ်။ ရွှေပိုးအိမ်က လူကြောက်တတ်ပါတယ်။ တော်ရုံတန်ရုံနဲ့ လည်း ပိုးအိမ် နှလုံးသားက မခုန်တတ်ပါဘူး”

“အင်း ... တော်ကြာမှ ရေစက်တွေ၊ ဖူးစာတွေပါပြီး မြင်မြင်ချင်း ချစ်သွားကြရင်တော့ ငါ့ကို ကျေးဇူးတင်ကြပေါ့”

“မမသက်ဝေတစ်ယောက်ဟာလေ ... ပြောလေ ဆိုးလေပဲ။ တော်ပြီ ညနေကျ သူ့ကိုမတွေ့ တော့ဘူး”

“မလုပ်ပါနဲ့ ဟယ် ... ငါ့မောင်တစ်ယောက်တည်း ကြောင်နေမှာ စိုးလို့ ။ ခဏတော့ ဧည့်ခံပေးထားပါ။ ငါက ပိုင်းပြီးမှ လာမှာ ။ နာရီဝက်လောက်လေးပါ နော်၊ နော်”

“ဟာ ... မမသက်ဝေကလည်း ကိုယ်ရှိမယ့်အချိန်ကျမှ လာခိုင်းရောပေါ့။ ပိုးအိမ်မှ သူ့ကို မသိဘဲ။ မသိတဲ့ လူနဲ့ စကားဘယ်လိုလုပ်ပြောမလဲ”

“ကိစ္စမရှိဘူး၊ မပြောတတ်လည်း သူ့အဖော်ရအောင် ငုတ်တုတ်သာ ထိုင်ပေး၊ ရပြီ”

ရွှေပိုးအိမ် အီလည်လည်နှင့်ပင် ကတိပေးလိုက်ရသည့် အဖြစ်။

စာရေးဆရာဆိုတော့ အရက်သမားကြီးလား။ ဆံပင်ရှည်ကြီးနဲ့ လား ။ လူ့ခွစာကြီးလား။ တလားလားထဲတော့မှာ ပင်။

အခန်း (၂)

“ထားသက်ဝေ ... ဧည့်သည် ”

အောက်ထပ်မှ တစ်ယောက်ယောက်၏ အသံကြောင့် ရွှေပိုးအိမ်ရင်ထဲ ဒိန်းခနဲ မြည်ဟီး သွားရ၏။ မမထားသက်ဝေဟာ ကျူရှင်တွေ၊ ဂိုက်တွေပြသည် မို့ သူ့ကို နာရီဝက်လောက် လွဲခဲ့ပြီ မဟုတ်ပါလား။

လာမယ့်ဘေး ပြေးတွေ့ရမှာ ပါပဲ။ ရွှေပိုးအိမ် ထိုင်လိုက်၊ ထလိုက်နှင့် ၃-၄ ခါလောက် ပျာယာခတ်ပြီးမှ စိတ်ကိုတင်းပြီး မှန်တစ်ချက်ကြည့်လိုက်သည် ။

ခါးထိရှည်သည့် ဆံပင်လေးကို စည်းထားပြီး ကချင်ဝမ်းဆက်ပန်းနုရောင်လေးနှင့် သူမအသွင်က ခပ်ဖျော်ဖျော့။

အထူးပြုလုပ်ချက်တွေ တစ်ခုမှ မပါသည် မို့ ရွှေပိုးအိမ်ဟာ သဘာဝသယံဇာတလေးပေါ့။ သနပ်ခါး ရေကျဲလေးနှင့်။ ရိုးရိုးလေးပါပဲ။ မိတ်ကပ်တွေ၊ နှုတ်ခမ်းနီတွေကို အလှူ မင်္ဂလာဆောင် သွားမှ ၊ အပြင်သွားမှ သူမနည်းနည်းပါးပါး လိမ်းပါသည် ။

သူမအလှက စံပယ်ကုံးလေးတစ်ကုံးလို။ နှင်းဆီလို၊ သဇင်လို၊ သစ်ခွလို အလှတွေ လျှမ်းလျှမ်းတောက်မနေပါ။

အဆင်ပြေရုံလေးပေါ့။

ရွှေပိုးအိမ် စိတ်ကိုတင်းပြီး ဖတ်လက်စသတင်းစာကို ယူလာမိသည်

တစ်ခုခု ကိုင်စရာမပါရင် နေမထိ ထိုင်မသာ ဖြစ်တော့မှာ ။

ဖြစ်ချင်တော့ သတင်းစာထဲမှာ သူရေးသည့်ဆောင်းပါးပါသည် လေ
။ ဖတ်လက်စပါ။

နိုင်သက္ကရာဇ်တဲ့ ။ ဘယ်လိုလူကြီးမျိုးလဲ။ သူမ အပေါ်ထပ်မှ ဆင်း
တော့ အဆောင်ဧည့်ခန်းထဲ မှာ သူ့ကို ငုတ်တုတ်ကြီးတွေ့လိုက်ရသည် ။

အရပ်ရှည်ရှည်၊ အသားဖြူဖြူ။

သာမန်ပေမယ့် ရွှေပိုးအိမ်မျက်လုံးထဲမှာ အလင်းဖြာနေသလို။

မြင်ရုံနှင့်သိသာသည့် သူ့ရဲ့ ရိုးသားမှု၊ ဖြူစင်မှု၊ ရိုးဂုဏ်။

လူတချို့ဟာ ရိုးသားကောင်း ရိုးသားနိုင်ကြပေမယ့် ဥပဓိမှာ ပေါ်
အောင် ရိုးသားတာမျိုးကျ ရှားသည် ။

ဥပမာ- ဗိုလ်ချုပ်တို့ ၊ အမေစုတို့ ။ နောက် ဆရာကြီး မြသန်းတင့်၊ ပါ
ရဂူ၊ မင်းကိုနိုင်။

စုံအောင်မမြင်ဖူး အကဲခတ်ဖူးသည် မို့ မြင်ဖူးသယောင်
ပြောမိတာပါ။

ကြည့်ကောင်းသည် ရုပ်ရည်နှင့် ကိုယ်ဟန်။ မြင်တာနှင့် ပညာရှင်ရုပ်
တော့ထွက်ပြီးသား။

သူမထက်တော့ (၁၀) နှစ်လောက်ကြီးမှာ ပေါ့။

ရွှေပိုးအိမ် မဝံ့မရဲနှင့် အနားသို့ကပ်သွားတော့ သူက မတ်တပ်ရပ်ပြီး
ကြိုဆိုရင်း -

“မမပြောထားပါတယ်။ သူ ဖုန်းဆက်ထားတဲ့ ရွှေ”

“ပိုးအိမ်ပါ ... ရွှေပိုးအိမ်”

“ကဗျာဆရာမဆို”

“ဟာ ... အဲလိုပြောလို့ မရပါဘူး ဆရာ။ ပိုးအိမ်က ခုမှ ကဗျာလေး ၃-၄ ပုဒ်ပဲ မဂ္ဂဇင်းတွေမှာ ပါဖူးတာပါ”

“ဒီလိုနဲ့ ပဲ စကြရတာပေါ့။ ကလောင်နာမည် ဘယ်သူ”

“ဆရာ ကြားဖူးမှာ မဟုတ်ပါဘူး”

“ကျွန်တော်က ရသအဖတ်နည်းတော့ ဟုတ်ပါလိမ့်မယ်၊ ဒါပေမဲ့ ... နောက် သတိထားပြီး ဖတ်ကြည့်ပေးမှာ ပေါ့”

“စူးရှတာရာပါ ဆရာ”

“ဪ ... ကောင်းသားပဲ၊ မဆိုးပါဘူး”

“ဟုတ် ... ကျေးဇူးတင်ပါတယ်ရှင်”

ဧည့်ခန်းထဲမှာ မျက်နှာချင်းဆိုင်ထိုင်ပြီး စကားစမြည်ပြောဖြစ်ကြတော့ သူက ဦးဆောင်သူ။

သူ့အသံက နွေးထွေးပြီး အားရှိချင်စရာ။

“ဆရာတို့ တုန်းကရော ရေးတာနဲ့ ပါတာပဲလား”

“အင်း ... ဘယ်လိုပြောရမလဲ။ ကံပေါ့လေ။ ကံပါတော့လည်း အဆင်ပြေသွားတာပေါ့”

“ဆရာတော်လို့ လည်း ဖြစ်မှာ ပါ။ ကံချည်းလွှဲချလို့ ဘယ်ဖြစ်မလဲ”

“ထားပါတော့ဗျာ။ ရွှေပိုးအိမ်လည်း ကြိုးစားပေါ့၊ ဖြစ်လာမှာ ပါ”

“အင် ... စာရေးဆရာတို့၊ ကဗျာဆရာတို့၊ အနုပညာရှင်တွေဆိုတာ

ပန်းချီ၊ ပန်းပုတွေပါပေါ့၊ လုပ်ယူလို့ ၊ ဖန်တီးမွေးထုတ်ပေးလို့ မရဘူးဆို ။ ပါရမီလည်း ပါရသေးတယ်တဲ့ ။ ပိုးအိမ်မှာ ပါရမီမပါ ဘူး ထင်ပါတယ် ဆရာရယ်”

ယခုမှ မြင်ဖူးကြပေမယ့် စာပေသမားအချင်းချင်းမို့လား၊ ပြောစရာ ဘာသာစကားတွေ တူနေလို့ လားတော့မသိ။

စကားတွေပြောနေမိကြတာ။ တကယ့်ငယ်ပေါင်း မိတ်ဆွေတွေနယ် ။

“ရွှေပိုးအိမ်မှာ ပါရမီပါလို့ သာ ဒီလိုစာတွေ၊ ကဗျာတွေကို ချစ်မြတ်နိုးတတ်တာပေါ့။ ခုခေတ် လူတွေက စာသိပ်မဖတ်ကြတော့ဘူး ဗျ။ အဲ ... စာဖတ်ကြတော့ရော ... တဲ့ ။ စာဖတ်သူ (၁၀၀)မှာ ကဗျာဖတ် သူက (၁)ယောက်လောက်ပဲ ပါတတ်ကြတာ။ ရွှေပိုးအိမ် ပါရမီပါလို့ သာ စာတွေ၊ ကဗျာတွေ ဖတ်ချင်စိတ် ရေးချင်စိတ် ရှိတာပေါ့”

“အားပေးတာ ကျေးဇူးပါဆရာ။ ပိုးအိမ်ကတော့လေ ငယ်ငယ်ထဲက ကဗျာရူး၊ စာရူးဘွဲ့ ရခဲ့တာ။ ဒီအဆောင်ကလူတွေကလည်း ပိုးအိမ်ကို စာတိုင်းညှိတဲ့ ”

“ကောင်းတာပေါ့၊ စာရူး၊ ကဗျာရူးဆိုတာ အင်မတန် ချစ်ဖို့ ကောင်းပါတယ်ဗျာ”

“အင်”

“ဪ ... ကျွန်တော်က ယေဘုယျပြောတာပါ။ ဆောရီးနော်၊ အမိ ဟွယ်ထွေပြားစေရင် တောင်းပန်ပါတယ်”

“ဟုတ် ... ကိစ္စမရှိပါဘူး၊ ရပါတယ်”

“ရွှေပိုးအိမ်မှာ ရေးပြီးသား စာမူတွေရှိရင် ကျွန်တော့်ကို ပေး လိုက်

လေ။ ကျွန်တော် ဖတ်ကြည့်ပေးမယ်”

ကိုယ့်ထက် (၁၀) နှစ်လောက် အနည်းဆုံးငယ်မည့် မိန်းမငယ်လေး တစ်ယောက်ကို လေးစား စွာပြောနေတာကိုက သူ့ရဲ့ ယဉ်ကျေးမှုထင်ရဲ့ ။

“အားတော့နာတယ် ဆရာ”

“ဪ ... ပေးမဖတ်ချင်ဘူးလား။ ဟုတ်တယ် ... ဟုတ်တယ်၊ တချို့ က ကိုယ့်ကဗျာတွေ၊ စာတွေ ပေးဖတ်ရမှာ ရှက်တတ်ကြတယ်”

သူက နားလည်စွာပြောနေတော့ ရွှေပိုးအိမ်၏ မျက်နှာလေးမှာ နုနုနီနီ ။

ကိုယ်မတောက်တစ်ခေါက်နှင့် ရေးထားသည့် ရသသီးနှုလေးတွေကို သူလိုဆရာကြီးက အထင်သေးမှာ ပေါ့။

ရွှေပိုးအိမ် ဝမ်းနည်းနေမိတာ ဘာကြောင့်မသိ။

သူမ အောင်မြင်သော အဲ လူရာဝင်သော ကဗျာဆရာမ၊ စာရေးဆရာ မဖြစ်လာနိုင်ပါ့မလား။

ရွှေပိုးအိမ် စောစောက ရွှန်းလက်နေသည့် မျက်ဝန်းများ အရောင်ဖျော့သွားရလေပြီ။ အားငယ်စိတ်ဝင်သွားပြီမို့ ခေါင်းလေး ငုံ့ ကာ အသံတွေပင် တုန်ယင်လာပါ၏။

“ပိုးအိမ် ရေးထားတာတွေ ကောင်းမယ်မထင်ပါဘူး။ ဆရာဖတ်ကြ ည့်လောက်အောင် မကောင်းလောက်ပါဘူးရှင်”

“ဪ ရွှေပိုးအိမ်ရယ် ... ဒီလိုပဲ စပြီးလျှောက်လှမ်းကြရတာပါပဲ။ ကိုယ် ကြည့်စမ်းပါရစေ ဦး။ နောက်ပြီး မဂ္ဂဇင်းတွေလည်း သင့်တော်သ

လို ပို့ပေးမယ်လေ။ ရွှေပိုးအိမ်ရေးထားတဲ့ ကဗျာတွေ၊ စာတွေ ကိုယ် နည်းနည်းပြင်ပေးလို့ ရမလား”

“ဟာ ... ဆရာ တကယ်ပြောတာလား။ မဂ္ဂဇင်းတိုက်တွေမပို့ခင် ဆရာ edit လုပ်ပေးမယ်ဆို ပိုကောင်းတာပေါ့။ မဂ္ဂဇင်းတွေလည်း ပို့ပေးမယ်ဟုတ်လား။ ကျေးဇူးတင်လိုက်တာ ဆရာ။ ပိုးအိမ်မှာ လိုက်ပို့မယ့်အဖော်မရှိတော့ တစ်ယောက်တည်း အဆင်မပြေ”

“ဪ ... ရွှေပိုးအိမ်စာရေးတာ ကွန်ပျူတာနဲ့ မဟုတ်ဘူးလား။ မဂ္ဂဇင်းတွေ၊ ဂျာနယ်တွေ ကို e-mail နဲ့ ပို့လို့ ရတယ်လေ”

“ဟင် ... ပိုးအိမ်မသိပါဘူး ဆရာ။ စာရေးတာ လက်နဲ့ ရေးတာပဲ”

“ကွန်ပျူတာ မရိုက်တတ်ဘူးလား။ ခေတ်လူငယ်တစ်ယောက်အနေနဲ့ တတ်သင့်တယ်လေ”

“ဟုတ် ... တတ်တော့တတ်ပါတယ်။ မကျွမ်းကျင်သေးတာ”

“ကျွမ်းကျင်အောင် လေ့ကျင့်လေ။ လက်တော့ပဲတစ်လုံးလောက်တော့ ရှိသင့်တာပေါ့”

“ဟုတ် ... ဟုတ်ကဲ့”

သူ့ဆ ဆရာကြီးလုပ်ပြီး ဩဝါဒတွေ ပေးနေလျှင် ရွှေပိုးအိမ် ခေါင်းလေးတညိတ်ညိတ်နှင့် ပုတ်သင်ညှိမလေး ဖြစ်ရ၏။

“ကဲ ... ရွှေပိုးအိမ်ရေးထားတဲ့ စာမူတွေသွားယူ၊ ဆရာ့ကိုပေးလိုက်”

“ဟို”

“ဘာလဲ ... ပျောက်ကုန်မှာ စိုးလို့ လား”

“အင်း ... ဟိုလေ”

“အမယ်မင်း ရွှေပိုးအိမ်ရယ်။ ဆရာကိုများ ထင်ရက်တယ်။ သူများ သာဆို ဆရာစိတ်ဆိုးပြီ”

“ကန်တော့ ... ကန်တော့ပါဆရာ။ ဆောရီးပါနော်။ ဟိုလေ ပိုးအိမ် က သိပ်ပြီး လူမှုရေးတွေ နားမလည်လို့ ပါ”

“ထား ... ထားလိုက်ပါ”

“ရှင်”

“ဪ ... ရွှေပိုးအိမ် မသိတတ်တာကို ဆရာ ခွင့်လွှတ်တယ်လို့ ပြောတာ။ စာမူတွေ သွားယူချေ။ စာရော ညတိုင်း ရေးဖြစ်လား”

“ဟုတ်... ဆရာ၊ စိတ်ကူးပေါ်ရင် ရေးတာပဲ”

“ကောင်းတယ်”

သူ့ခွင့်ပြုချက်အရ ရွှေပိုးအိမ် ကိုယ်ရေးထားသည့် စာ၊ ကဗျာလေး တွေကို ဆရာလက်သို့ အပ်လိုက်ပါတော့သည် ။

ထိုညနေက ဆရာတစ်နာရီခွဲလောက်နေသွားပြီး မမထားသက်ဝေ ကတော့ သူပြန်သွားပြီး မှ ပြန်ရောက်လာခဲ့ပါသည် ။

★